

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6733/2560

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชโจทก์ นายยุทธนาหรือคู่หรือเค จันท์แก้วจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 186, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 32, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 101/1, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 19

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ร้อยตำรวจเอก ท. และดาบตำรวจ บ. กับพวกตรวจยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางได้จากจำเลยที่อำเภอปากพนัง ซึ่งอยู่ในอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรปากพนัง การสอบสวนโดยพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ คดีนี้กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ไม่ได้กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน กรณีจึงมีใช้ความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่งอันทำให้พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช มีอำนาจสอบสวนได้ แม้ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องก็ชอบที่จะต้องมีคำสั่งเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางที่โจทก์มีคำขอให้รับตาม ป.วิ.อ. มาตรา 186 (9) ประกอบมาตรา 215 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 การที่ศาลอุทธรณ์ไม่วินิจฉัยเกี่ยวกับของกลางดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบ เมื่อเมทแอมเฟตามีนของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จึงให้รับตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 102 ส่วนโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง โจทก์ขอให้ศาลสั่งรับโดยอ้างว่าจำเลยใช้ในการติดต่อจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แต่

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อคำเบิกความของพยานโจทก์มีข้อพิรุธน่าสงสัยว่าจะมีการวางแผนล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยหรือไม่ ทั้งโจทก์มิได้นำสืบถึงรายการการใช้โทรศัพท์ระหว่างโทรศัพท์ของสายลับกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง ข้อเท็จจริงจึงยังรับฟังไม่ได้ว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ ยานพาหนะหรือวัตถุอื่นใดซึ่งจำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามที่โจทก์ฟ้องโดยตรง และไม่ใช้ทรัพย์สิน ที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยได้กระทำความผิดซึ่งหมายถึงความผิดตามฐานที่โจทก์ฟ้องเท่านั้น จึงไม่อาจริบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 102 และ ป.อ. มาตรา 33 ทั้งโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวไม่ใช่ทรัพย์สินที่ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิด อันจะต้องริบเสียทั้งสิ้นตาม ป.อ. มาตรา 32 โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 67, 101/1, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 ริบเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง จำคุก 4 ปี และปรับ 400,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี และปรับ 300,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2551 เวลาประมาณ 12 นาฬิกา ร้อยตำรวจเอก เทวกฤต และดาบตำรวจ บุญเสริม กับพวก เจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช ร่วมกันตรวจค้นตัวจำเลยที่บริเวณหน้าร้านขายอาหารตามสั่งในอำเภอปากพนังห่างจากสถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราชประมาณ 30 กิโลเมตร แต่ไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย จึงนำจำเลยเดินทางมาที่สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราชเพื่อตรวจค้นให้ละเอียดอีกครั้ง ระหว่างทางร้อยตำรวจเอก เทวกฤต และดาบตำรวจ บุญเสริม กับพวก ยึดได้เมทแอมเฟตามีน 50 เม็ด น้ำหนัก 4.670 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.919 กรัม โทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง และรถกระบะ หมายเลขทะเบียน บม 9697 นครศรีธรรมราช เป็นของกลาง และกล่าวหาจำเลยว่ามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แล้วนำจำเลยพร้อมของกลางส่งร้อยตำรวจโท เอกวิทย์ พนักงานสอบสวน ดำเนินคดี มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุ ร้อยตำรวจเอก เทวกฤต กับพวก วางแผนให้สายลับโทรศัพท์สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยจนจำเลยตกลงขายเมทแอมเฟตามีนให้สายลับและนัดส่งมอบที่ร้านอาหารตามสั่งในอำเภอปากพนัง แต่ร้อยตำรวจเอก เทวกฤต กลับไม่ได้รายงานผู้บังคับบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือลงบันทึกประจำวันไว้เพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันการสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลย และไม่ได้มีการเตรียมเงินเพื่อให้สายลับไปสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยตามที่สายลับตกลงซื้อขายเมทแอมเฟตามีนกับจำเลยอันเป็นการผิดปกติวิสัยในการวางแผนสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดที่มีพฤติการณ์ในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ทำให้มีข้อพิรุธน่าสงสัยว่าจะมีการวางแผนสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยจริงดังที่พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความหรือไม่ เมื่อค้นตัวจำเลยที่หน้าร้านอาหารแล้วไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย การที่พยานโจทก์ทั้งสองประสงค์จะตรวจค้นตัวจำเลยอย่างละเอียดอีกครั้ง แสดงให้เห็นได้ว่าพยานโจทก์ทั้งสองต้องการตรวจค้นตัวจำเลยเพื่อหาเมทแอมเฟตามีนยืนยันถึงการกระทำความผิดของจำเลย พยานโจทก์ทั้งสองจึงควรนำจำเลยไปที่สถานีตำรวจภูธรปากพนัง ซึ่งเป็นสถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุและอยู่ใกล้กว่าสถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช แทนที่จะนำจำเลยเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราชซึ่งอยู่ห่างถึงประมาณ 30 กิโลเมตร นอกจากนี้การไม่พบสิ่งของผิดกฎหมายที่ตัวจำเลย เท่ากับพยานโจทก์ทั้งสองไม่มีพยานหลักฐานเอาผิดแก่จำเลยได้ ลำพังเพียงเจ้าพนักงานตำรวจสอบถามจำเลยเกี่ยวกับการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนและแจ้งให้จำเลยทราบว่าเมื่อไปถึงสถานีตำรวจจะตรวจค้นจำเลยอย่างละเอียดเท่านั้น จึงไม่น่าเชื่อว่าจะทำให้จำเลยยอมบอกเจ้าพนักงานตำรวจว่าได้นำเมทแอมเฟตามีนติดตัวมา 50 เม็ด ทั้งขณะที่พยานโจทก์ทั้งสองพาจำเลยเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช ภายในรถมีเพียงพยานโจทก์ทั้งสองกับเจ้าพนักงานตำรวจอีก 2 คน เท่านั้น หากจำเลยซุกซ่อนเมทแอมเฟตามีนไว้ในที่กางเกงชั้นในจริงแล้ว

จำเลยซึ่งอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานตำรวจอย่างใกล้ชิดย่อมไม่มีโอกาสที่จะนำเมทแอมเฟตามีนออกมาจากทางเกงชั้นในเพื่อทำลายทิ้งได้ จึงไม่มีเหตุจำเป็นที่ร้อยตำรวจเอก เทวกฤตต้องรีบตรวจค้นตัวจำเลยที่สถานีตำรวจภูธรย่อย บางจาก เพราะหากไปตรวจค้นตัวจำเลยที่สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราชก็ต้องพบเมทแอมเฟตามีนที่ทางเกงชั้นในของจำเลยอยู่ดี ที่ร้อยตำรวจเอก เทวกฤต เบิกความตอบโจทก์ถามถึงว่า เหตุที่นำจำเลยแะไปตรวจค้นที่สถานีตำรวจภูธรย่อย บางจาก เนื่องจากจำเลยบอกว่ามีเมทแอมเฟตามีน 50 เม็ด และพยานต้องการทราบโดยเร็ว จึงเป็นคำเบิกความที่ไม่สมเหตุสมผล การตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนที่ทางเกงชั้นในของจำเลยที่สถานีตำรวจภูธรย่อย บางจาก ก็อยู่ในความรู้เห็นของพยานโจทก์ทั้งสองกับพวกเท่านั้น โดยไม่มีเจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรย่อย บางจาก ร่วมรู้เห็นเป็นพยานด้วย ดังนี้ พยานโจทก์ทั้งสองจะเบิกความอย่างไรก็ได้ แม้ชั้นจับกุมจำเลยให้การรับสารภาพตามบันทึกการจับกุมก็ตาม แต่ถ้อยคำรับสารภาพของจำเลยซึ่งเป็นผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองจึงไม่น่าเชื่อถือและรับฟังไม่ได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่สถานีตำรวจภูธรย่อย บางจาก เมื่อชั้นสอบสวนจำเลยให้การตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า เจ้าพนักงานตำรวจพาจำเลยไปที่โอลิเวียรีสอร์ท ตำบลปากพั่นฝั่งตะวันตก อำเภอปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช และตรวจค้นตัวพบเมทแอมเฟตามีน 50 เม็ด อยู่ที่ทางเกงชั้นในของจำเลย ซึ่งร้อยตำรวจโท เอกวิทย์ เบิกความว่า ขณะสอบคำให้การมีทนายความซึ่งพนักงานสอบสวนเป็นผู้จัดให้ร่วมฟังการสอบสวนด้วย และจำเลยตอบโจทก์ถามค้านว่า ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนไม่ได้ขู่เช็ญหรือทำร้ายจำเลย เชื่อว่าจำเลยให้การตามความเป็นจริง สอดคล้องกับทางนำสืบของจำเลยที่ว่า เจ้าพนักงานตำรวจได้พาจำเลยไปที่โอลิเวียรีสอร์ท ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ร้อยตำรวจเอก เทวกฤต และดาบตำรวจ บุญเสริม กับพวกตรวจยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางได้จากจำเลยที่โอลิเวียรีสอร์ท อำเภอปากพั่น ซึ่งอยู่ในอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรปากพั่น การสอบสวนโดยร้อยตำรวจโท เอกวิทย์ พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แม้โจทก์จะไม่ได้ฟ้องจำเลยในความผิดฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แต่การที่จำเลยติดต่อกับสายลับในพื้นที่อำเภอเมืองนครศรีธรรมราชจนนำไปสู่การติดตามจับกุมจำเลยได้ในอำเภอปากพั่นในเวลาต่อเนื่องกัน ย่อมถือได้ว่าการกระทำของจำเลยส่วนหนึ่งได้กระทำความผิดในท้องที่อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช และอีกส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่อำเภอปากพั่น เป็นการกระทำความผิดต่อเนื่องกันในหลายท้องที่มากกว่าหนึ่งท้องที่ขึ้นไปเกี่ยวพันกัน พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นท้องที่ที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 นั้น เห็นว่า คดีนี้กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน กรณีจึงมิใช่ความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่งอันทำให้พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองนครศรีธรรมราชมีอำนาจสอบสวนได้ดังที่โจทก์ฎีกา ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกา

เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง แม้ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องก็ชอบที่จะต้องมีคำสั่งเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางที่โจทก์ขอให้มีการสืบด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 186 (9) ประกอบมาตรา 215 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 การที่ศาลอุทธรณ์ไม่วินิจฉัยเกี่ยวกับของกลางดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง เมื่อเมทแอมเฟตามีนของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จึงให้รับเสียตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102 ส่วนโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ขอให้ศาลสืบรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางโดยอ้างว่าจำเป็นใช้ในการติดต่อจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แต่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อวินิจฉัยดังกล่าวข้างต้นว่า คำเบิกความของพยานโจทก์มีข้อพิรุธน่าสงสัยว่าจะมีการวางแผนล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยหรือไม่ ทั้งโจทก์มิได้นำสืบถึงรายการการใช้โทรศัพท์ระหว่างโทรศัพท์ของสายลับกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงยังรับฟังไม่ได้ว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางเป็นเครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะหรือวัตถุอื่นใดซึ่งจำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามที่โจทก์ฟ้องโดยตรง และไม่ใช้ทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยได้กระทำความผิดซึ่งหมายถึงความผิดตามฐานที่โจทก์ฟ้องเท่านั้น จึงไม่อาจรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ทั้งโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวไม่ใช่ทรัพย์สินที่ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิด อันจะต้องรับเสียทั้งสิ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับเมทแอมเฟตามีนของกลาง แต่ไม่รับโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง โดยให้คืนแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

## องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · นิพนธ์ ใจสำราญ · เสาวลักษณ์ จิระรัตนานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6733/2560>